

Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Beata Szubtarska

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe:

- doktor nauk humanistycznych w zakresie historii – stopień nadany uchwałą Rady Wydziału Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego z dnia 12 czerwca 2003 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem „Ambasada RP w ZSRR w latach 1941 – 1943” napisanej pod kierunkiem dra hab. Albina Głowackiego

- magister historii – tytuł uzyskany 1 września 1997 r. na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego po przedstawieniu pracy „Skradzione dzieciństwo. Losy dzieci polskich w Kazachstanie w latach 1940-1942” napisanej pod kierunkiem dra Albina Głowackiego

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych, artystycznych:

1996-1997 - Główna Komisja Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu
Instytut Pamięci Narodowej, Okręgowa Komisja w Łodzi
1997-1998 - Muzeum Sztuki w Łodzi

2003-2004 - XII Liceum Ogólnokształcące w Łodzi

2003-2004 – Wyższa Szkoła Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi

od 1 października 2004 r. - adiunkt w Zakładzie Dyplomacji i Polityki Europejskiej w Instytucie Historii i Stosunków Międzynarodowych (przed zmianami: Instytut Historii, a następnie Instytut Stosunków Międzynarodowych) Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach Filia w Piotrkowie Trybunalskim (wcześniej Akademia Świętokrzyska w Kielcach, a następnie Uniwersytet Humanistyczno-Ekonomiczny w Kielcach)

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

B. Szubtarska, *Niezwykłe misje. Tadeusz Romer (1894-1978) – dyplomata RP w świecie dyktatur i wojen*, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie, Piotrków Trybunalski 2014

Omówienie celu naukowego wyżej wymienionej pracy i osiągniętych wyników:

„Niezwykłe misje...” to pierwsza w historiografii monografia w pełni poświęcona życiu i działalności dyplomatycznej Tadeusza Romera. Aktywność państwowa ambasadora przypadała na lata 1919-1944, ale ramy chronologiczne pracy, z oczywistych względów, wykroczyły poza te daty i zamknęły się w latach życia głównego bohatera (1894-1978).

Romer pracował w służbie dyplomatycznej w bardzo ciekawych i zarazem trudnych czasach – dwóch wojen światowych i burzliwego okresu międzywojennego. W tych latach pełnił wysokie funkcje państwowe radcy w MSZ, *chargé d'affaires ad interim*, posła, ambasadora i ministra spraw zagranicznych w rządzie, któremu przyszło walczyć o powojenną przyszłość Polski. Romer dużą część życia poświęcił wiernej służbie Ojczyźnie. Nie budziło więc wątpliwości, że naukowe zajęcie się jego działalnością, przede wszystkim dyplomatyczną było konieczne. Brak pozycji z tego zakresu tematycznego był bardzo zauważalny na rynku badań naukowych.

Rzetelne przygotowanie takiego opracowania wymagało przeprowadzenia rozległych i żmudnych kwerend w archiwach polskich i zagranicznych. Wśród najważniejszych instytucji, z których baz źródłowych korzystałam, wymienić należy: Archiwum Akt Nowych, Archiwum wniezionej polityki Rosyjskiej Federacji, Archivio Storico Diplomatico, Hoover Institution – Library&Archives, Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego, Polski Instytut Naukowy w Kanadzie i Bibliotekę Polską w Montrealu, Library and Archives Canada, The National Archives. Niezwykle cennym źródłem stały się unikalne zbiory z domowego archiwum rodziny Romerów, z których nie korzystał dotychczas żaden naukowiec. Dzięki temu dane mi było pozyskać oryginalne zdjęcia, prywatną korespondencję, nagrane przez członków rodziny wspomnienia Romera i robocze teksty wystąpień, wykładów oraz notatek do autobiografii. Wartościowym uzupełnieniem materiałów archiwalnych i rodzinnych były źródła publikowane, literatura przedmiotu, wspomnieniowa i prasa.

Rezultaty pracy kwerendalnej i analitycznej przedstawiłam w sześciu rozdziałach, w układzie chronologiczno-rzeczowym. Pierwszy w całości poświęcony został dzieciństwu i młodości głównego bohatera. Po raz pierwszy w pracy naukowej znalazły się zebrane informacje o jego patriotycznych przodkach, rodzicach, rodzeństwie oraz przyspieszonym dojrzewaniu po śmierci rodziców. Nie zabrakło też wiadomości o czasach studenckich, w cieniu I wojny światowej, pierwszej pracy i poznaniu wybitnych Polaków, którzy odegrali niebagatelną rolę w kształtowaniu młodego Romera: Henryka Sienkiewicza, Ignacego Paderewskiego i Romana Dmowskiego.

W kolejnym rozdziale przedstawiłam początki działalności dyplomatycznej Romera. W roku 1919 został on zatrudniony w odradzającym się po latach zaborów polskim MSZ. Tuż po odzyskaniu niepodległości został sekretarzem w najważniejszej wówczas polskiej misji dyplomatycznej – poselstwie RP w Paryżu. Następnie w latach 1921-1927 pracował w Centrali MSZ, a w początkach 1928 r. wyjechał jako radca do Rzymu. Dzięki wykorzystaniu unikalnych źródeł w tym rozdziale przedstawiłam między innymi mało znaną rolę, jaką odegrał Romer w organizacji ważnej wizyty Józefa Piłsudskiego w stolicy Francji oraz w przygotowaniu pierwszego traktatu wojskowego suwerennej Polski w 1921 r. Materiał archiwalny pozwolił mi ponadto odtworzyć jego aktywność w Centrali i poświęcenie w dramatycznych chwilach przewrotu majowego, kiedy jako szef Wydziału Zachodniego pozostał na posterunku. Udało się też przybliżyć, w jaki sposób Romer, jako *chargé d'affaires ad interim* ambasady RP w Rzymie poradził sobie z bardzo trudną sytuacją międzynarodową - z planami podpisania tzw. Paktu Czterech w 1933 r.

W 1935 r. Romer uzyskał kolejny awans w służbie dyplomatycznej, został szefem poselstwa RP w Lizbonie. Ze względu na fakt, iż stosunki polsko-portugalskie i polska placówka dyplomatyczna nie były dotychczas tematem szczególnego zainteresowania polskiej historiografii, tym cenniejsze było, moim zdaniem, zaprezentowanie w trzecim rozdziale informacji o codziennej pracy placówki oraz o niezwykle zaangażowaniu Romera w zbliżenie na gruncie stosunkach gospodarczych między Warszawą a Lizboną. Ważnym aspektem tej aktywności było zorganizowanie przez Romera objazdu gospodarczego po Polsce i przygotowanie raportu dla MSZ, w którym znalazły się informacje o krajowych firmach, które w 1936 r. były zainteresowane współpracą gospodarczą z Portugalią. Inicjatywa Romera została bardzo wysoko oceniona w Centrali. W przygotowanej przez mnie książce można przeczytać o niej po raz pierwszy. Na podstawie źródeł udało się ponadto odtworzyć jego rolę w rozwoju polsko-portugalskich relacji kulturalnych. Ciekawym uzupełnieniem tekstu było zaprezentowanie wiadomościami na temat wizyty w Lizbonie pasażerów pierwszego polskiego transatlantyku „Batorego”.

Praca Romera nad Tagiem została doceniona przez szefostwo MSZ RP, czego wyrazem była kolejna nominacja, tym razem bardzo prestiżowa. Oto Romer został polskim ambasadorem w Japonii, pierwszym, a jak się też okazało, ostatnim przed wybuchem II wojny światowej. W czwartej części rozprawy przedstawiłam nieznane szerzej relacje z uroczystości złożenia listów uwierzytelniających na dworze cesarza Hirohito, ze szczegółami oprawy charakterystycznej dla japońskiej monarchii. Kolejne strony pracy poświęciłam codziennej pracy dyplomatycznej prowadzonej przez Romera w trudnym okresie

międzynarodowego napięcia. Dzięki pozyskanym archiwaliom mogłam przedstawić jego opinie na temat konfliktu japońsko-chińskiego oraz działania wobec coraz bardziej nabrzmiałej sytuacji wojennej w Europie. Udało mi się też ukazać jak wyglądała sytuacja polskiej placówki dyplomatycznej po wybuchu walk na Starym Kontynencie, kiedy ambasada zmieniła się praktycznie w biuro konsularne, ponieważ jej głównym zadaniem stało się udzielanie pomocy obywatelom polskim, nie tylko na Dalekim Wschodzie, ale także w głębi ZSRS. Rozdział kończy się informacją o problemach z wyjazdem z Japonii i propozycją kolejnego wyzwania dla Romera.

Koleje losu sprawiły, że lata wojny przyszło Romerowi służyć Rzeczypospolitej na najcięższych posterunkach dyplomatycznych. I tak, najpierw jako ambasador w Moskwie-Kujbyszewie, musiał zmierzyć się z nieprzyjaznym gospodarzem, jego polityką wobec polskiego rządu na uchodźstwie i obywateli RP. Zaprezentowałam jak Romer starał się nie tylko te relacje poprawić, aby przede wszystkim optymalnie pomóc rzeszy polskich obywateli, którzy przymusowo przebywali na terytorium ZSRS. W piątym rozdziale pisałam nie tylko o trudnej misji Romera, która zakończyła się po ogłoszeniu światu informacji o zbrodni katyńskiej, ale też analizując wytworzone przez ambasadora dokumenty szukałam przyczyn porażki polskiej polityki zagranicznej w latach 1941-1943 wobec ZSRS.

Po wyjeździe ze Związku Sowieckiego i tragicznej śmierci premiera Władysława Sikorskiego oraz towarzyszących mu osób w katastrofie nad Gibraltarem, Romer otrzymał kolejną propozycję - miał objąć funkcję szefa polskiej dyplomacji. Przyjął to zadanie, choć jak wynika z dokumentów, wiedział że będzie ono niezmiernie trudne. W rozdziale szóstym zawarłam informacje, nie tylko o jego wizji polskiej polityki zagranicznej, ale też opis niezwykle trudnej batalii o to, by Polska nie znalazła się po wojnie pod sowiecką kuratelą. Z przeanalizowanych dokumentów wynikała, że powodzenie tej misji Romer widział w wojennych zwycięstwach sojuszników zachodnich, a także w zdecydowanym poparciu politycznym z ich strony. Zadanie, jak wiadomo, okazało się niewykonalne, nie udało się ani przywrócić stosunków z ZSRS, ani przekonać aliantów do zdecydowanego poparcia polskiej racji stanu. Nie przyniosły rezultatu dwie wizyty polskiej delegacji w Moskwie, nie pomogły liczne rozmowy Romera z przedstawicielami władz brytyjskich. Zwycięski pochód Armii Czerwonej, wkroczenie w 1944 r. na terytorium przedwojennej Polski, klęska Powstania Warszawskiego i brak wsparcia ze strony Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii, niweczyły szansę na niepodległy byt powojennej Rzeczypospolitej. 24 listopada 1944 r. Romer wraz z całym rządem Stanisława Mikołajczyka podał się do dymisji, choć jak wynikało z przeanalizowanych źródeł on sam był jej przeciwny.

Po porażce polskiej polityki zagranicznej i klęsce postanowień konferencji jałtańskiej Romer do dyplomacji już nie wrócił. Powojenna sytuacja międzynarodowa skazała go na los emigranta. W 1948 r. wyjechał wraz z rodziną do Kanady, gdzie w Montrealu, na Uniwersytecie McGill podjął pracę jako nauczyciel języka i literatury francuskiej. Jak wynika z unikalnych dokumentów archiwalnych był szanowany i ceniony przez studentów i współpracowników. Romer aktywnie zaangażował się również w działalność społeczną, pracował między innymi w Polskim Instytucie Nauki i Sztuki w Kanadzie, którego z czasem został dyrektorem. Czynn timer działał również na rzecz Skarbu Narodowego, wydawał też w Montrealu polskie czasopismo „Wiadomości”, niezwykle ofiarnie działał też na rzecz Polonii kanadyjskiej. O tym nieznanym etapie jego życia traktuje ostatnia część książki – epilog.

Przygotowanie monografii o życiu i działalności dyplomatycznej Tadeusza Romera było wymagającym, naukowym zadaniem. Jego aktywność życiowa i zawodowa związana była z trzema epokami historycznymi, poza tym ambasador pracował w tak różnorodnych historycznie i kulturowo krajach jak Francja, Japonia, Włochy, Portugalia, Rosja czy Wielka Brytania. Zmierzyłam się też, o czym wspomniałam, z wielką ilością materiałów źródłowych, zlokalizowanych w różnych instytucjach krajowych i zagranicznych. Ponadto główny bohater pozostawił po sobie doprawdy imponującą ilość dokumentów, a te były dla mnie niezwykle istotne, ponieważ zależało mi, żeby w centrum przygotowanej monografii usytuowany został główny bohater - Tadeusz Romer - on jako podmiot życia i autor prezentowanych ocen.

Kilkuletnia, żmudna praca nad prezentowaną książką była czasem niezwykle pasjonującym i bogatym w doświadczenia zawodowe. Mam nadzieję, że pionierska monografia stanie się poczytną lekturą oraz, że „Niezwyczajnie misje...” pozwolą czytelnikom poznać bliżej Tadeusza Romera, historię jego rodziny, jego przemyślenia, koncepcje i działania. Oryginalnym uzupełnieniem książki są zamieszczone w niej po raz pierwszy zdjęcia i dokumenty z archiwum rodziny Romerów z Kanady.

Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Moje zainteresowania naukowe od lat związane są z szeroko pojętą problematyką stosunków międzynarodowych, polskiej polityki zagranicznej XX w. i dyplomacji. Zawsze też starałam się w moich badaniach w centralnym miejscu umieszczać człowieka. Nie zapominając o ludziach, którzy w różny sposób byli podmiotem polityki. Już w trakcie studiów

magisterskich w latach dziewięćdziesiątych XX w. szczególnie zainteresowały mnie relacje polsko-rosyjskie. W pierwszych latach po politycznych przemianach w Polsce, kiedy rozpoczęłam studia historyczne, pojawiły się możliwości, aby zapisać wiele „białych plam”, które narosły w polskiej historiografii w latach PRL. Jedną z nich były losy polskich obywateli, którzy stali się ofiarami stalinowskiego reżymu. Kwerendy w Archiwum Komisji Historycznej Związku Sybiraków w Łodzi, w którym gromadzone były relacje zesłańcze oraz osobiste spotkania z deportowanymi i rejestrowanie ich wspomnień pozwoliły mi napisać i obronić pracę magisterską „Skradzione dzieciństwo. Losy dzieci polskich w Kazachstanie w latach 1940-1942”. W studium poruszyłam między innymi kwestię organizowania akcji opiekuńczej przez utworzoną w 1941 r. ambasadę RP w ZSRR. Naturalną kontynuacją powyższych dociekań było podjęcie decyzji, aby w pracy doktorskiej szczegółowo zająć się działalnością polskiej placówki dyplomatycznej w Moskwie-Kujbyszewie w latach II wojny światowej. Wyniki badań nad tą tematyką zawarłam w pięciu artykułach naukowych, a przede wszystkim w monografii *Ambasada polska w ZSRR w latach 1941-1943* (Warszawa 2005), która była poprawioną wersją rozprawy doktorskiej. Była to pierwsza i dotychczas jedyna publikacja na temat działalności ambasady RP w ZSRR w latach 1941-1943. Przedmiotem mojego zainteresowania stały się zarówno kwestie formalnoprawne, związane z ustanowieniem placówki, z określeniem jej zadań oraz struktury organizacyjnej, jak i jej sytuacja materialno-techniczna, finansowa i obsada kadrowa. Zajmowały mnie również kontakty ambasady z przedstawicielstwami władz sowieckich oraz ze sztabem Armii Polskiej pod dowództwem gen. Władysława Andersa. Stosunkowo najwięcej uwagi poświęciłam omówieniu – na miarę dostępnych wówczas źródeł – poszczególnych pionów merytorycznej działalności placówki, szczególnie miejsce zajęły kwestie związane z działalnością opiekuńczą ambasady. Wiele uwagi na łamach tej książki poświęciłam też obu szefom placówki Stanisławowi Kotowi i Tadeuszowi Romerowi.

Istotnym aspektem pracy nad rozprawą doktorską i jak się okazało dalszej pracy naukowej było nawiązanie kontaktu z rodziną ambasadora Romera i otrzymanie od niej kopii unikalnych listów do rodziny z czasów jego pracy w Związku Sowieckim, bardzo wartościowej i interesującej korespondencji. Pozwoliło mi to bliżej poznać postać nietuzinkowego człowieka i świetnego dyplomaty. Kiedy w 2004 r. zostałam zatrudniona w Instytucie Historii/Instytucie Stosunków Międzynarodowych Akademii Świętokrzyskiej/Filii UJK w Piotrkowie Trybunalskim wiedziałam już, że podmiotem moich dalszych badań naukowych będzie postać ambasadora Romera i jego działalność dyplomatyczna. Ich efekty

przez kilka lat prezentowałam podczas kilkunastu konferencji naukowych, krajowych i zagranicznych. Do najważniejszych zaliczam:

1. Referat: *Tadeusz Romer wobec sytuacji w Polsce po II wojnie światowej* podczas międzynarodowej konferencji „Emigracja polska wobec problemów odbudowy i sowietyzacji kraju po zakończeniu II wojny światowej” (Ciechocinek 24-25 listopada 2005)
2. Referat: *Tadeusz Ludwik Romer: wspomnienia litewskie* podczas zagranicznej konferencji „Römeriai Lietuvoje XVII-XX ww.” (Wilno 10-11 września 2006)
3. Referat: *Dyplomacja Tadeusza Ludwika Romera* podczas międzynarodowej konferencji „Polska między Wschodem a Zachodem” (Pobierowo 5-6 październik 2007)
4. Referat: *Skąd się biorą dyplomaci: Tadeusz Ludwik Romer: korzenie i autorytety* na międzynarodowej konferencji: „Skąd nasz ród... Związki rodowe kwadratu: Białoruś-Litwa-Polska-Ukraina, a miejsce ich następców w dzisiejszym świecie” (Lublin 8-9 listopada 2007)
5. Referat: *Tadeusz Romer- sekretarz Romana Dmowskiego* podczas konferencji „Roman Dmowski i jego współpracownicy” (Opole 6-7 grudnia 2007)
6. Referat: *Tadeusz Romer i jego emigracyjna działalność na rzecz Polonii i wolnej Polski* w czasie międzynarodowej konferencji „Niepodległościowe uchodźstwo polskie w Europie i na świecie i jego rola w pomocy krajowi po układzie jałtańskim” (Warszawa 23-24 października 2009)
7. Referat: *Południowoeuropejskie rządy autorytarne w opinii ambasadora Tadeusza Romera* podczas międzynarodowej konferencji „Europa XX w. między totalitaryzmem, autorytaryzmem i demokracją” (Piotrków Trybunalski 21-22 października 2010)
8. Referat: *Tadeusz Ludwik Romer - sylwetka dyplomaty II RP* na międzynarodowej konferencji „Między Rosją a Niemcami. Dyplomacja środkowoeuropejska w XX wieku” (Toruń 20-21 czerwca 2013)
9. Referat: *Litwa we wspomnieniach ambasadora Tadeusza Romera* podczas międzynarodowej konferencji „Litwa i jej sąsiedzi w relacjach wzajemnych XIV-XIX w.” (Olsztyn 12-13 września 2013)
10. Referat: *Ambasador Tadeusz Ludwik Romer i jego potomkowie* podczas konferencji „Kategoria pokolenia w badaniach historycznych, kulturowych i społecznych. Problemy metodologiczne i przykłady praktyki interpretacyjnej” (Zachełmie 14-15 stycznia 2014)
11. Referat: *Tadeusz Ludwik Romer – minister spraw zagranicznych RP (1943-1944)* na konferencje „Ministrowie Spraw Zagranicznych RP. W 120 rocznicę urodzin i 70 rocznicy

śmierci ministra spraw zagranicznych RP – Józefa Becka” (Piotrków Trybunalski 23-24 kwietnia 2014).

Zainteresowanie osobą Tadeusza Romera, a szerzej dwudziestowieczną historią Polski, polskiej polityki zagranicznej i stosunków międzynarodowych zaowocowało ponadto opublikowaniem czternastu recenzowanych artykułów. Pionierskie ustalenia ogłosiłam między innymi w ważnych periodykach: *Niedoszłe spotkanie Józefa Piłsudskiego z Romanem Dmowskim w maju 1926 r. w relacji Tadeusza Romera*, „Niepodległość” 2008, tom LVIII (XXXVIII po wznowieniu), s. 215-219; *Ostatnie dni życia generała Władysława Sikorskiego w relacji ambasadora Tadeusza Romera*, „Dzieje Najnowsze” 2010, nr 3, s. 113-119 i litewskiej pracy zbiorowej: *Tadas Liudvikas Romeris: prisiminal apie Lietuvą*, [w:] *Römeriai Lietuvoje XVII-XX a. Mokslinių straipsnių rinkinys*, red. J. Širkaitė, Wilnius [2008], s. 124-132. Efekty badań w mniejszym lub większym stopniu stały się przyczynkiem do monografii „Niezwykłe misje...”.

Wśród moich osiągnięć naukowym znalazły się ponadto pozycje ściśle dotyczące szeroko pojętej problematyki dyplomatycznej. Specjalne miejsce wśród nich, ze względu na zaprezentowanie nieznanych źródeł, zajmują: opracowanie *Z wizytą u cesarza. Opowieść dyplomatyczna Zofii Romer*, wstęp i opracowanie B. Szubtarska, wyd. NWP, Piotrków Trybunalski 2012 oraz artykuł *Poselstwo RP w Lizbonie w 1936 r. w świetle listów Beaty Obertyńskiej*, „Polski Przegląd Dyplomatyczny” 2007, nr 3 (37), s. 87-101. Efektami swoich dociekań w tym zakresie dzieliłam się również w czasie konferencji „Polski czyn zbrojny w 1944 r.” (Piotrków Trybunalski 13 grudnia 2014), wygłaszając referat: *Walka dyplomacji polskiej o międzynarodową pomoc dla powstania warszawskiego*. Ważnym dla moich zainteresowań badawczych było pełnienie funkcji sekretarza konferencji „Ministrowie Spraw Zagranicznych RP. W 120 rocznicę urodzin i 70 rocznicy śmierci ministra spraw zagranicznych RP – Józefa Becka, 23-24 kwietnia 2014 r. w Piotrkowie Trybunalskim”.

Istotne znaczenie w mojej dziesięcioletniej pracy naukowej niezmiennie odgrywały też relacje polsko-rosyjskie. Oprócz artykułów naukowych opracowałam i opublikowałam też wspomniane już listy Tadeusza Romera z czasów jego pracy dyplomatycznej w Związku Sowieckim: *Listy do żony Zofii z Wańkowiczów (1942-1944)*, wstęp, wybór i oprac. B. Szubtarska, tłum. I. Goral, Warszawa 2011. Poza tym byłam współredaktorem dzieła *Wokół spraw trudnych, bolesnych i zapomnianych. Studia i szkice*, pod. red. E. Kowalczyk, L. Ladoruckiej, W. Marciniaka, B. Szubtarskiej, J. Żelazko, wyd. IPN, WUŁ, Łódź 2014 oraz redaktorem monografii *Wojsko Polskie na Wschodzie w latach II wojny światowej. Refleksje historyczne wywołane siedemdziesiątą rocznicą bitwy pod Lenino*, praca zbiorowa pod red. B.

Szubtarskiej, Wydawnictwo Instytutu Historii i Stosunków Międzynarodowych UJK, Piotrków Trybunalski 2015. Na temat losów Polaków w ZSRS w latach II wojny światowej wygłosiłam również referat *Opieka Armii Polskiej nad obywatelami polskimi w ZSRR (1941-1942)* w czasie konferencji „Losy Polaków na Wschodzie w latach 1939-1945 - refleksja naukowa w 70. rocznicę bitwy pod Lenino” (Piotrków Trybunalski 12 października 2013).

Naukowo istotne dla mnie było ponadto: opublikowanie tekstu *Niezwykła wizyta*, „Biuletyn Polskiego Instytutu Naukowego w Kanadzie i Biblioteki Polskiej im. Wandy Stachiewicz” 2006, vol. XXIII, s. 65-68 i udział z referatem *Literacki dziennik z podróży – Beaty Obertyńskiej droga do Lizbony w 1936 r.* w konferencji *Via viatores Quaerit. Mobilność społeczna w dziejach krajów grupy wyszehradzkiej* (Gdynia 29-30 maja 2014). Przedstawiłam w tych wystąpieniach nieznanne fakty z życia Karola Wojtyły oraz Beaty Obertyńskiej. Tematyka dotyczyła kwestii społecznych, różnych aspektów życia człowieka i dlatego są one dla mnie szczególnie ważne.

Podsumowując moje osiągnięcia naukowe pragnę podkreślić, że badania prowadziłam głównie w zagranicznych instytucjach naukowych w Londynie, Montrealu, Ottawie i Rzymie. Mogłam je realizować dzięki stypendiom z Fundacji im. Zofii i Tadeusza Romerów, Fundacji z Brzezia Lanckorońskich i Narodowego Centrum Nauki.

Działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska

Istotną częścią mojej pracy zawodowej, która niezmiennie sprawia mi olbrzymią satysfakcję, jest dydaktyka. Na studiach doktoranckich w Instytucie Historii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie zdobywałam pierwsze doświadczenia, prowadziłam głównie zajęcia z Historii Europy Wschodniej. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych przez rok pracowałam w Wyższej Szkole Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, gdzie uczyłam dwudziestowiecznej Historii Polski i Świata. Od początku mojej pracy w Instytucie Historii/Instytucie Stosunków Międzynarodowych w Piotrkowie Trybunalskim prowadziłam szereg zajęć dydaktycznych na studiach licencjackich i magisterskich (tryb dzienny i zaoczny) w formie ćwiczeń, konwersatoriów i wykładów. Niezmiennie prowadzę wykłady i ćwiczenia z Historii Stosunków Międzynarodowych 1815-1945, a także cały blok przedmów „dyplomatycznych”. Dłużej też prowadziłam zajęcia związane z historią i funkcjonowaniem Unii Europejskiej.

Wyjątkowo ważnym aspektem mojej pracy dydaktycznej była pomoc udzielana studentom przy pisaniu prac dyplomowych i magisterskich. Pierwsze doświadczenia zdobyłam pracując w AHE, gdzie recenzowałam kilkanaście prac licencjackich. Od pierwszego roku pracy w Instytucie Stosunków Międzynarodowych UJK prowadziłam (i prowadzę do dzisiaj) seminarium licencjackie. Sukcesem zakończyła się współpraca z ponad pięćdziesięcioma osobami, które pod moim kierunkiem obroniły prace dyplomowe. Bez wątplenia dużym wyzwaniem było powierzenie mi kierowania seminarium magisterskim. Z dużym poświęceniem zaangażowałam się w merytoryczne wsparcie podopiecznych, co zaowocowało obroną siedmiu bardzo dobrze ocenionych prac magisterskich. Obecnie mam pod opieką piętnaście osób. Ponadto recenzowałam w ostatnich latach ponad pięćdziesiąt prac licencjackich i magisterskich.

Poza dydaktyką angażowałam się w życie organizacyjne Uczelni. Przez cały okres pracy byłam opiekunem kolejnych roczników studentów. Dwukrotnie byłam członkiem instytutowych Komisji Rekrutacyjnych i raz sekretarzem Komisji Rekrutacyjnej Instytutu Stosunków Międzynarodowych. Zaszczycem był dla mnie wybór w pierwszym roku mojej pracy na członka Rady Wydziału Filologiczno-Historycznego. Od roku jestem też zastępcą przewodniczącego Kierunkowego Zespołu ds. Programów Kształcenia dla kierunku Stosunki Międzynarodowe. Byłam też członkiem Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia i Wydziałowej Komisji ds. Jakości Kształcenia Wydziału Filologiczno-Historycznego.

Poza pracą na Uczelni angażowałam się też w działalność popularyzatorską. Za najważniejsze swoje osiągnięcie w tej dziedzinie uznaje pracę w charakterze konsultanta historycznego i autorkę tekstów na wystawę „Tadeusz Romer. Dyplomata i Emigrant”, wystawa w Muzeum Wychodźstwa Polskiego im. Ignacego Paderewskiego w Warszawie, Łazienki Królewskie - Podchorążówka (grudzień 2006 - maj 2007), konsultacja historyczna Beata Szubtarska. Skróconą wersję tej wystawy pokazano również w Japonii, w ambasadzie RP w Tokio, otwarcie 28 kwietnia 2008 r. (Wirtualny spacer po wystawie: <http://www.oficyna.astonet.pl/content/view/149/212/lang.fr/>).

Za wyraz uznania moich kompetencji poczytuję zaproszenie mnie na konferencje w Łódzkim Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Praktycznego jako konsultantkę oraz prelegentkę w ramach przygotowań multimedialnego pakietu edukacyjnego „Ze wspomnień Sybiraków”, Łódź, 29 marzec 2004 r. (temat *Przymusowe przesiedlenia ludności polskiej w głąb ZSRR w latach 1940-1941*).

Postać Tadeusza Romera miałam też okazję szerzej przedstawić podczas wykładu na spotkaniu „Tadeusz Romer – dyplomata, człowiek wielkiego serca” w Instytucie Europy Środkowo-Wschodniej w Lublinie. Mam również nadzieję, że swoją popularyzatorską rolę spełniały organizowane przez Wydział Filologiczno-Historyczny UJK cykliczne wykłady otwarte, w których miałam przyjemność uczestniczyć.

